

Софийска градска прокуратура е внесла обвинителен акт по досъдебно производство № 11187/2020 г. по описа на СРТП – отдел "Разследване", СДВР, пр.пр. № 10333/2020 г. по описа на Софийска градска прокуратура, срещу С.Д.С. за това, че на 27.06.2020 г. около 13:06 часа в гр. София, кв. "Т.М.", при управляване на моторно превозно средство - автобус марка „Мерцедес“, модел „Конекто-Г“ с рег. № С *****, се движел по бул. "Европа" с посока на движение от ул. "Енъовче" в посока към ул. "Восъче" и в района на автобусна спирка МГТ № 1758 „Т.М.“, нарушил правилата за движение по пътищата, а именно – чл. 68, ал. 2 от ЗДвП „Водачът на пътното превозно средство от редовните линии за обществен превоз на пътници е длъжен да осигурява възможност за безопасното качване и слизане на пътници“, чл. 132, т.2 от ЗДвП „При превозване на пътници водачът е длъжен: преди потегляне и по време на движение да осигури всички условия за безопасното им превозване“, като не се е убедил, че зоната около автобуса е свободна от пътници и затворил вратите, след което е потеглил при захваната от втората врата ръка на пътничката Р.Н. С., ЕГН *****, повлякъл я, вследствие на което тя паднала на платното за движение и била прегазена последователно от средното дясно и от задното дясно колело на автобуса, и по непредпазливост причинил смъртта на пътничката С. – престъпление по чл. 343, ал. 1, б. "в" вр. чл. 342, ал. 1, пр. 3 от НК.

В законоустановеният срок М. й. Л., който се явява единствен законен наследник на починалата Р.Н. С., уведомява съда, че не желае да участва в наказателното производство в качеството си на граждански ищец и частен обвинител.

Съдебното разглеждане е проведено при условията на чл. 371, т. 2 от НПК. Подсъдимият С.Д.С. в хода на допуснатото съкратено съдебно следствие е признал изцяло фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт и се е съгласил да не се събират доказателства за същите факти.

С определение по реда на чл. 372, ал. 4 НПК в хода на съкратеното съдебно следствие съдът е приел, че самопризнанието на подсъдимия се подкрепя от събраните в досъдебното производство доказателства и е обявил, че ще го ползва, без да събира доказателства за фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт.

Прокурорът по същество поддържа фактическата обстановка, описана в обвинителен акт, като доказана по категоричен и несъмнен начин не само от самопризнанието, направено от подсъдимия С., но и от всички събрани и приложени по делото доказателства. Поради това предлага съдът да го признае за виновен и да определи наказанието в условията на чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК, а именно наказание лишаване от свобода за срок от 1 година и 6 месеца, което на основание чл. 66, ал. 1 от НК да бъде отложено за срок от 3 години, като на основание чл. 55, ал. 3 от НК да не се налага по-лекото наказание „лишаване от право за управление на МПС“.

Защитникът на подсъдимия също приема, че обвинението е доказано. Изтъква, че подсъдимият след случилото се е направил всичко възможно за оказване помощ на пострадалата в тази ситуация, като пръв се е обадил на тел. 112. Защитникът моли съда да позволи на подсъдимия да продължи да работи това, което работи – шофьор на автобус 5-ТМ градска линия, тъй като му остават по-малко от 2 години да пенсиониране, а с работата си той успява да се грижи за семейството си, като осигурява доход. По отношение на въпроса за наказанието изразява съгласие с прокурора и относно смекчаващи вината обстоятелства в конкретния случай.

Подсъдимият в последната си дума моли за справедлива присъда.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и взе

предвид становищата и възраженията на страните, намира за установено следното от фактическа страна:

Подсъдимият С.Д.С. е роден на ***** в гр. София, с ЕГН *****, българин, български гражданин е. Женен, баща на две пълнолетни деца, неосъждан, със средно специално образование, работи като шофьор в „С.А.“ АД, с постоянен адрес: гр. София, ж.к. *****.

Подсъдимият С.Д. С. е правоспособен водач със свидетелство за управление на МПС, № ***** кат. „Д“, валидно до 19.05.2025 г.

На 27.06.2020 г. в светлата част на денонощието в гр. София подсъдимият управлявал автобус марка „Мерцедес“, модел „Конекто-Г“ с рег. № С *****, собственост на „С.А.“ ЕАД с валидна застраховка „Гражданска отговорност“, и се движел по автобусна линия 54 на столичния градски транспорт в посока от ул. „Еньовче“ към ул. „Восъче“. Автобусът бил с четири врати от дясната му страна, считано по посока на неговото движение. Всяка врата била с две крила, които се отваряли от водача с натискане на бутон, разположен до волана на автобуса. В салона на автобуса пътувала Р.Н. С., 87-годишна. Към 13:06 часа, движейки се по бул. „Европа“ в района на спирка на МГТ №1758 „Т.М.“, подс. С.С. спрял за слизване и качване на пътници, като отворил вратите на автобуса. Ширината на бул. „Европа“ в района на спирката била 8 метра. Пътното платно било предназначено за движение в двете посоки, без пътна маркировка. От дясната страна по посока на движение на автобуса имало тротоар с ширина 5 метра. Асфалтовата настилка била суха, без дупки и неравности. След като вратите на автобуса се отворили, Р. С. предприела слизване през втората врата на автобуса, считано от зрителната позиция с лице към предната част на автобуса, като държала в лявата си ръка патерица и червена дамска чанта, а в дясната си ръка – друга чанта. В момента, в който възрастната жена слизала от последното стъпало на автобуса, държейки се все още за вратата с лявата ръка, подс. С.С. затворил вратите на автобуса и потеглил. При затварянето си двете крила на втората врата на автобуса притиснали лявата ръка на Р. С. в областта на лакътя. Автобусът продължил да се движи, при което ръката на С. се изплъзнала от захвата на вратите и жената била повлечена. Цялото ѝ тяло започнало да се движи по посока на движение на автобуса, след което тя паднала с дясната си странична повърхност на платното. Скоростта на автобуса достигнала 15км/ч и средното дясно колело на автобуса я прегазило през долните крайници. Автобусът продължил движението си и скоростта му достигнала 18км/ч, когато задното му дясно колело достигнало тялото на С. в областта на гръдния кош, като десният ѝ горен крайник попаднал между колелото и гръдния кош. В този момент водачът предприел спиране.

В резултат на прегазването от автобуса, управляван от подс. С.С. на Р.Н. С. са причинени следните травматични увреждания: закрыта гръдна травма: неправилно продълговато охлузване на площ 6/0,5см. по задната повърхност на гръдния кош в горна третина; счупвания на ребра – вляво от 1-во до 5-то по предна мишница и ключицата срединно, както и от 1-во до 10-то паравертебрална линия; вдясно от 6-то до 9-то по линия между средна ключична и предна мишична линия; наличие на въздух в гръдната кухина двустранно; открита травма на опорно-двигателния апарат: на десен горен крайник травматично увреждане на площ 13/6 см. по външната повърхност на дясната предмишница, съставено от разкъсно-контузна рана, разслояване на кожата от подкожието в направление надясно, размачкване и разкъсване на подлежащите меки тъкани с наличие на кръвонасядания и многофрагментни счупвания на лакътната и лъчевата кост; по цялата повърхност на дясната предмишница – неправилни по форма кръвонасядания и охлузвания с размери между 0,5/0,5 см и 2/1 см., разположени без формирането на характерна конфигурация

на обща площ около 30/10 см.; на левия долен крайник: разкъсно-контузна рана на площ 7/4 см. по предната повърхност на лявото бедро, в средна третина, в дъното – многофрагментно счупена бедрена кост; неправилно продълговато охлузване по задната повърхност на лявото бедро, горна третина с размери 12/2 см., сходно по морфологичен вид охлузване по вътрешната повърхност на същата област в средна третина на площ 22/0,5 см.; двустранно по долните крайници – неправилни по форма кръвонасядания и охлузвания по предните повърхности на коленете, включително прилежащите части от бедрата и подбедриците с размери между 0,5/0,5 см. и 2/1 см., разположени без формирането на характерна конфигурация на обща площ 10/6 см. за всяка област; по едно сходно по морфологичен вид увреждане с разслояване на кожата на подкожието като това, описано на дясната предмишница, по предните повърхности на подбедриците; наличие на запазена връзка между кожа от подкожие по вътрешната повърхност на областта; многофрагментно счупени десни голям и малък пищял в техните горни третини, вляво с дължина 26 см., като участъкът на запазената връзка между кожа от подкожие се установява по предно-външна и външна повърхност, а левите голям и малък пищял са многофрагментно счупени и техните горни третини.

В резултат на съчетаната травма на гръдния кош и опорно-двигателния апарат, довела до засягане на структурата и функцията на белите дробове и до остра външна кръвозагуба, на място настъпила смъртта на Р.Н. С.

Подсъдимият С. се обадил на тел. 112 веднага след преустановяването на движението, за да съобщи за произшествието и за да повика медицинска помощ. На сигнала се отзовал екип на „Спешна медицинска помощ“. Пристигналият на мястото на ПТП полицейски патрул изпробал подсъдимия за наличие на алкохол с алкотест „Дрегер“ и за наличие на наркотични вещества с дрегер, които дали отрицателен резултат.

След произшествието свидетелството за правоуправление на подсъдимия не било отнето по административен ред.

Подсъдимият С. от 40 години работи като шофьор, осъществяващ обществен превоз. Той осигурява основния доход на семейството си, включително помага на децата си, които са млади пълнолетни. Има отлична трудова характеристика като шофьор на автобус в „С.А.“ ЕАД – изпълнявал е работата си добросъвестно и е спазвал всички изисквания на работодателя си. Сред колегите си е приет като добър, скромен, толерантен и съвестен човек, посветен на семейството си.

На основание чл. 373, ал. 3 от НПК съдът приема изложената фактическа обстановка – такава каквато тя е посочена в обвинителния акт, за точно отражение на действително случилото се по отношение на събитията на престъплението, извършено от подсъдимия. В основата на този си извод съдът постави направеното самопризнание от страна на подсъдимия и подкрепящите го доказателствени материали, събрани и проверявани на фазата на досъдебното производство.

При съкратено съдебно следствие в хипотезата на чл. 371, т. 2 от НПК съдът няма правомощие непосредствено да събира или да приобщава по реда на чл. 283 от НПК никакви доказателства за обстоятелствата, обхванати от самопризнанието на подсъдимия, а това са всички факти, запълващи обективните и субективните признаци от състава на престъплението, описано в обвинителния акт. Това е така, защото съдът с определението по чл. 372, ал. 4 от НПК вече е изразил становище, че самопризнанието се подкрепя в достатъчна степен от събраните на досъдебното производство годни доказателства и доказателствени средства и освен това изрично е обявил, че ще ползва самопризнанието без да събира доказателства за фактите, залежали в обвинителния акт. От това законово предвидено отклонение от принципа на непосредственост и устност в наказателния процес произлиза и правилото, че съдът няма задължение да

обсъжда събирани под ръководството на други държавни органи доказателствени материали. Евентуално последващо отстъпление от позицията, закрепена в определението по чл. 372, ал. 4 от НПК, означава провеждане на съдебно следствие по друг ред, а не по реда на съкратеното съдебно следствие, което би объркало всички участници по отношение на това по кой точно процесуален ред се гледа делото, респ. какви са процесуалните им възможности за провеждане на съответната функция на процеса. Това законодателно разрешение е израз на точно преценения баланс между две значителни процесуални ценности, които не следва да бъдат противопоставяни – разкриването на обективната истина за главния факт в процеса от една страна и процесуална икономия на време и усилия, постигната вследствие на съдействащото и улесняващо дейността на държавните органи поведение на подсъдимия – от друга. И двете цели на процеса, върху които в случая е поставен акцент, е необходимо да бъдат изпълнени в предвидения в НПК обем, за да се изпълнят главната и специална цел на самата наказателноправна защита на правата и законните интереси на гражданите.

В конкретния случай гаранциите за разкриване на обективната истина за фактите на престъплението, извършено от подсъдимия, могат да се открият в две направления. Първо, подсъдимият съзнателно и доброволно е направил пълно самопризнание. Това той е сторил след разясняване на всичките процесуални възможности, с които разполага, включително и възможността да участва в съдебно следствие по общата наказателна процедура, в която ще му бъдат осигурени всички процесуални възможности, предвидени в НПК, да се конфронтира и да оборва обвинението срещу себе си. Съдът също така е разяснил на подсъдимия характера и естеството на избраната от него диференцирана процедура – съкратено съдебно следствие в първата инстанция, като го е запознал по съответстващ на интелектуалните му възможности начин с всички последици от приложението на тези особени правила за провеждане на съдебно следствие пред съда. Те могат да се сведат до това, че за сметка на доброволния отказ на подсъдимия от някои от възможностите му за защита, а именно да оборва фактите от обвинителния акт, при евентуална осъдителна присъда той ще се ползва от значителни материалноправни облекчения във връзка с определянето по вид и размер на наложеното наказание. Защитата на подсъдимия също е изразила съгласие да се даде ход на делото по реда на глава двадесет и седма от НПК. При наслагването на тези обстоятелства съдът няма никакво основание да се съмнява, че подсъдимият е разбирал значението и последиците на избора от него процесуален ред за разглеждане на делото му или пък че е изразил валидно волеизявление за отказ от наказателен процес по общия ред без да са налице препятстващи нормалното волеобразуване мисловни процеси – заплахи, насилие и други подобни.

На второ място, разкриването на обективната истина и критерият за несъмнена доказаност на обвинението се гарантират от факта, че така направеното самопризнание от страна на подсъдимия се подкрепя напълно от събраните в досъдебното производство писмени доказателства и доказателствени средства – констативен протокол, протокол за оглед на местопроизшествието с приложена скица към него и фотоалбум, отговор от ДНС 112; чрез гласните доказателствени средства – показанията на свидетелката И.К.; чрез заключенията на съдебно-медицинска, видеотехническа и комплексната медицинска и видео-автотехническа експертиза. Съдът намира, че предшестващата съдебното разглеждане подготвителна фаза на процеса е протекла законосъобразно, не са допуснати съществени процесуални нарушения при дейността по доказването и следователно обвинението, закрепено в обвинителния акт, е убедително стъпило на пълноценна доказателствена основа. С оглед разгледаното отношение между направеното свободно самопризнание и доказателствата от досъдебното производство може да се заключи, че самопризнанието

е напълно обосновано и следователно съдът няма никакви съмнения по отношение на достоверността му, като в същото време е спазена конституционната забрана осъдителната присъда да почива единствено на самопризнанието на подсъдимия.

В същото време обстоятелството, че участието на подсъдимия в извършването на престъплението, за което е предаден на съд, е доказано несъмнено в публичен и справедлив наказателен процес и то в разумни срокове и без ненужно разпиляване на процесуални усилия и капацитет от страна на държавните органи, е основание за благосклонното му материалноправно третиране при стриктно съблюдаване на особените правила при индивидуализацията на отмереното като справедливо наказание.

В хода на съкратеното съдебното следствие съдът събра допълнително гласни доказателства единствено за личността на подсъдимия, семейния, трудов и социалния му статус чрез обяснения на подсъдимия. Доколкото тези обстоятелства не засягат фактологията на деянието, приобщаването им към доказателствения материал е допустимо по аргумент за противното от чл. 372, ал. 4 НПК.

При така установената фактическа обстановка настоящият съдебен състав прие от правна страна следното.

Подсъдимият С.Д.С. е осъществил от обективна и субективна страна престъплението по чл. 343, ал. 1, б. „в“ вр. чл. 342, ал. 1, пр. 3 НК.

От обективна страна подс. С. на 27.06.2020 г. около 13:06 часа в гр. София, кв. „Т.М.“, при управляване на моторно превозно средство – автобус марка „Мерцедес“, модел „Конекто-Г“ с рег. № С *****, се движел по бул. ”Европа” с посока на движение от ул. „Еньовче” в посока към ул. „Восъче” и в района на автобусна спирка МГТ № 1758 „Т.М.“, нарушил правилата за движение по пътищата, а именно – чл. 68, ал. 2 от ЗДвП и чл. 132, т. 2 от ЗДвП, като не се е убедил, че зоната около автобуса е свободна от пътници и затворил вратите, след което потеглил при захваната от втората врата ръка на пътничката Р.Н. С., ЕГН *****, повлякъл я, вследствие на което тя паднала на платното за движение и била прегазена последователно от средното дясно и от задното дясно колело на автобуса и така причинил смъртта на пътничката С..

Деянието, извършено от подс. С., е свързано с управление на моторно превозно средство в нарушение на правилата за движение по пътищата и причиняване на съставомерен резултат – смъртта на пътничката С.. Доколкото съставът на чл. 343, ал. 1, б. "в", вр. чл. 342, ал. 1, пр. 3 НК е бланкетен, се изисква конкретно да бъде разгледано нарушеното от подсъдимия правило за движение по пътищата, като бъде изследвано дали тъкмо тези нарушения стоят в пряка причинна връзка с инкриминирания фатален престъпен резултат.

Управлението на превозното средство – автобус следва да отговаря на изискванията на чл. 68, ал. 2 ЗДвП, които задължават водачът на пътното превозно средство от редовните линии за обществен превоз на пътници да осигури възможността за безопасно качване и слизване на всички пътници. Съгласно чл. 132, т. 2 от ЗДвП при превозване на пътници водачът е длъжен да осигури преди потегляне и по време на движение всички условия за безопасното им превозване. В конкретния случай подсъдимият е следвало, след като затвори вратите на автобуса, да се убеди, че няма хора в зоната вдясно от автобуса и едва след това да потегли. Имал е техническа възможност да види през страничното външно огледало за обратно виждане пътничката С., която се е намирала отдясно, непосредствено до автобуса, в момента преди потеглянето. Ако беше изпълнил цитираните си задължения, до пътното произшествие изобщо не би се стигнало, съответно – смъртта на пътничката щеше да бъде предотвратена. От това следва несъмнено, че нарушенията на задълженията по чл. 68, ал. 2 и чл. 132, т. 2 от ЗДвП са в пряка и непосредствена причинна връзка с

настъпилото тежко произшествие и смъртта на пътничката. Причинната връзка между поведението на подсъдимия и причиняването на съставомерните престъпни последици е пряка и непосредствена, като не са налице никакви особености или усложнения в начина на протичането ѝ, чието правно значение да се нуждае от изясняване. Несъмнено е установено, че смъртта на Р. С. е неизбежна последица от причинените ѝ травми при удара.

Освен обективната съставомерност на деянието по делото безусловно се доказва и субективната страна на престъплението. Подсъдимият съзнателно е нарушил правилата за движение, установени в чл. 68, ал. 2 и чл. 132, т. 2 от ЗДвП, като от субективна страна деянието е извършено непредпазливо във формата на небрежност спрямо тежкия съставомерен резултат. По отношение на причинената смърт на пътничката подсъдимият е действал при условията на небрежност по смисъла на чл. 11, ал. 3 НК, защото не е предвиждал конкретно настъпването ѝ, но е могъл и в същото време, поради качеството си на водач на пътното превозно средство автобус, е бил длъжен да го предвиди. Задължението за предвиждане се основава и на факта, че в съзнанието на подсъдимия всички елементи на престъпния състав от обективна страна са били пълно и точно отразени.

При индивидуализация на наказателната отговорност на подс. С. съдът взе предвид, че участието на подсъдимия в извършването на престъплението, за което е предаден на съд, е доказано несъмнено в публичен и справедлив наказателен процес и то в разумни срокове и без ненужно разпиляване на процесуални усилия и капацитет от страна на държавните органи, което е основание за благосклонното му материалноправно третиране при стриктно съблюдаване на особените правила за индивидуализацията на отмереното като справедливо наказание. Това означава, че на основание чл. 372, ал. 4 НПК наказанието задължително се определя при условията на чл. 58а НК, което изисква, на първо място, да се извърши преценка дали са налице самостоятелни фактически основания за определяне на наказанието при условията на чл. 55 НК – под минималния предвиден за престъплението размер лишаване от свобода, както и дали това би била по-благоприятната хипотеза от приложението на чл. 58а, ал. 1 НК, която предвижда намаляване на определеното наказание с 1/3-та.

На следващо място съдът взе предвид, че справедливо оразмереното наказание следва да представлява достатъчната по сила държавна принуда за постигане на целите на наказването, възведени в чл. 36, ал. 1 НК – да се поправи и превъзпита осъденият към спазване на законите и добрите нрави, да се въздейства предупредително върху него и да му се отнеме възможността да върши други престъпления, като се въздейства възпитателно и предупредително върху всички останали членове на обществото. Същевременно генералната превенция не може и не бива да се противопоставя на индивидуалната, защото положително въздействие върху обществото се постига само когато наказанието е стриктно съответно на конкретната обществена опасност и морална укоримост на конкретния деец и на извършеното от него и не му създава ограничения, по-големи от действително необходимите за изграждане на ефективен самоконтрол, овладяност и вътрешни задръжки, които да го възпират от извършване и на други престъпления в бъдеще. Съобразявайки спецификата на изтъкнатите обстоятелства, съдът установи, че процесното деяние е извършено при наличие на многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства, които правят и най-лекото предвидено наказание от 2 години лишаване от свобода, в случай че бъде намалено с 1/3 при условията на чл. 58а, ал. 1 НК, несъразмерно тежко. На първо място съдът взе предвид отличните характеристични данни на подсъдимия, чистото му съдебно минало, социалния му и семеен статус на правилно интегриран човек с трайни и постоянни ангажименти за препитанието на семейството му, трудовата му ангажираност. Всички те съвкупно изясняват, че деянието му има

инцидентен и изключителен характер в живота му. Наред с това съдът взе предвид искреното разкаяние и страдание на подсъдимия за причинената смърт, поемането на отговорност за поведението му и доказателствата за хуманното му отношение към жертвата преди събитието, които се съдържат в неговите обяснения и в приложената писмена характеристика на колегите му, в която е разказано, че той винаги се отнасял с търпение и внимание към възрастната жена, носеща всеки път торби в двете си ръце, което допълнително затруднявало движенията ѝ. Наред с това несъмнено следва да бъдат възприети като смекчаващи отговорността обстоятелства поведението на подсъдимия по оказване помощ на жертвата незабавно след извършване на деянието, тъй като то не е включено в правната му квалификация. Като единствено отегчаващо отговорността на подсъдимия обстоятелство със сериозна тежест съдът съобрази високия ръст на престъпленията срещу транспорта, който обосновава и високата степен на обществена опасност на престъплението.

Съобразявайки всички изложени съображения и ръководейки се от правилата на общата част на НК за отмерване на единственото справедливо наказание, съдът прие, че установените многобройни смекчаващи отговорността на подсъдимия обстоятелства обосновават извода, че и най-лекото, предвидено в закона наказание лишаване от свобода за престъплението за срок от 2 години след редукцията по чл. 58а, ал. 1 НК, е несъразмерно тежко. Поради това съдът прие, че наказанието на подсъдимия следва да бъде определено при условията на чл. 58а, ал. 4 вр. чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК, тъй като така би се постигнал по-благоприятен резултат от този по чл. 58а, ал. 1 НК, в чиято хипотеза определеното наказание в рамките на предвидената санкция за престъплението се намалява с 1/3.

След анализ на относителната тежест на всички изброени индивидуализиращи конкретната степен на обществена опасност на деянието и дееца обстоятелства съдът прие, че справедливото наказание, съответстващо на целите по чл. 36 от НК, е лишаване от свобода за срок от 1 (една) година и 2 (два) месеца.

Значимите за справедливата индивидуализация фактори съдът взе предвид и при обсъждане на приложението на чл. 66, ал. 1 от НК. Съдът намери, че отлагане на изпълнението на така наложеното наказание за срок от три години в необходимата степен би осъществило, от една страна, адекватно и достатъчно интензивно репресивно и възпитателно-поправително действие върху подсъдимия, а от друга страна – ще гарантира пълноценно и общественото спокойствие. Ето защо съдът счете, че не се налага откъсването на подс. С. от нормалната му социална и семейна среда, поради което отложи изпълнението на наказанието лишаване от свобода за срок от 3 (три) години от влизане на присъдата в сила.

На следващо място съдът намери, че за пълноценното осъществяване на целите на наказанието на основание чл. 55, ал. 3 НК не следва да налага на подсъдимия по-лекото наказание, което законът предвижда наред с наказанието лишаване от свобода – по чл. 343 г НК лишаване от право да управлява моторно превозно средство. Видно от дългогодишния опит на подсъдимия като шофьор на обществен превоз, той не е допускал предходни нарушения на правилата за движение, като същевременно му предстои пенсиониране. Управлението на МПС от негова страна е средството за набавяне на основния източник на доход на семейството му. Това, преценено с напредналата му възраст, несъмнено значително намаляваща възможностите му да си намери друга работа, е съществено обстоятелство, което съдът взе предвид, за да стигне до извода, че налагането на по-лекото наказание наред с лишаването от свобода би направило комплексното наказание несъразмерно тежко.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 189, ал. 3 от НПК съдът осъди подсъдимия С.Д.С. да заплати по сметка на СДВР направените разноски по делото в

досъдебното производство в размер на 1484,42 лв. (хиляда четиристотин осемдесет и четири лева и четиресет и две стотинки), както и на основание чл. 190, ал. 2 НПК да заплати по сметка на СГС държавна такса в размер на 5 лв. за издаване на изпълнителен лист.

Мотивиран от изложените съображения, съдът постанови присъдата си.